

ΜΙΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΕΞΕΧΟΝΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ κ. κ. Α. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ ΚΑΙ ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΜΠΕΝΣΗΣ

Ο κ. Καββαδίας και ο Πουανκαρέ. Η επιστήμη και τα θαύματα. Το Κεφαλλονίτικο φιλέτιμο. Ο κ. Μπένσης στην Σοβιετική Ρωσία. Οι Μπολσεβίκοι απέναντι των ξένων των κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Ο κ. Α. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

Ο Ιατρός κ. Καββαδίας είχε την καλωσύνη να μās διηγήθη τὰ κάτωθι :

— Τὸ 1911, διατελῶν ἐπιμελητὴς ἐσωτερικὸς στὴν κλινικὴν Μπουρζὸν τῶν Παρισίων ἐπεριποιοῦμαι μίαν ἡμέραν, εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν τῆς κλινικῆς, ἕναν ἀσθενῆ. Ὅταν ἐτελείωσα μὲ ἐδῶκαν μίαν κάρτα. Ἦτο τοῦ Πουανκαρέ, προέδρου τῆς Γαλλ. Δημοκρατίας τότε κἀν ὑπουργοῦ, ὁ ὁποῖος μὲ ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ ἰθῆ τὸν νοσηλευόμενον. Διέταξα ἀμέσως νὰ τὸν εἰσαγάγουν, ὅπου καὶ ἐγένετο.

Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ μὲ ἔκαμεν ἐγτύχουν στὴν περίστασιν αὐτὴν εἶπε τὸ ὅτι ὁ κ. Πουανκαρέ ἐπερίμενε νὰ τελειώσω πρῶτον τὴν ἐργασίαν μου κ' εἶπαι νὰ εἰσέλθῃ στὸν θάλαμον. Τὴν λεπτότητα αὐτὴν, τὴν ὑπομονὴν αὐτὴν, σ' ἔνα τέτιο πρόσωπον, τὴν ἐθαύμασα, γιὰ τὸ ἄγνωστόν, στὴν Ἑλλάδα καὶ ὁ τελευταῖος ἐπαρχιώτης βουλευτὴς δὲν ἔξορι νὰ περιμένη καὶ συμπεριφέρεται ὡς Δερβενάγας !..

— Ἄς εἶνε... Ἀκούστε τώρα καὶ κατὰ ἄλλο...
Εὐφροσύνην πρὸ ἐτῶν εἰς κάποιαν ἐπαρχιακὴν πόλιν, διακρινομένην διὰ τὴν αὐστηρότητα τῶν ἠθῶν της, ὅπου εἶχα κληθεῖ διὰ κάποιοι ἀσθενῆ τοῦ ὁποῖου ἡ κατάστασις ἦτο ἀπελπιστικὴ.

Χάρης ἐντούτοις εἰς ἔγκαιρον διάγνωσιν καὶ εἰς ἐφαρμογὴν ἐντονωτάτης θεραπείας ὁ ἀσθενὴς ἐσώθη. Ὅταν μετὰ τὸ πρῶτον ἰατρικὸν συμβούλιον οἱ οἰκετοὶ τοῦ ἀσθενοῦς ἐσπευσαν ἀγωνιωδῶς νὰ μ' ἐρωτήσουν περὶ τοῦ πορίσματος τοῦ συμβουλίου, δὲν τοὺς ἀπέκρουσα διὸ ἐλάτιστα ἐλπίδες διασώσεως τοῦ ἀσθενοῦς ὑπῆρχαν.

Μία κυρία τότε, συγγενὴς τοῦ ἀσθενοῦς, ἀνήκουσα εἰς τὴν καλύτεραν κοινωτικὴν τάξιν τῆς πόλεως, μετὰ ἠρώτησε μετὰ ὑφους ἀρκετὰ ἀφελεῖς γιὰ γυναῖκα καὶ δὴ γυναῖκα τοῦ καλοῦ κόσμου :

— Δὲν ἠμπορεῖ, γιαιτρέ, νὰ γίνῃ κανένα θαῦμα ;

— Εἰς τὰ θαύματα δὲν πιστεύω, κυρία μου, τῆς ἀπήνησα, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἰατρικὴν περιμένω πολλά. Καὶ πράγματι χάρις εἰς τὴν ἐπιστήμην ὁ ἀσθενὴς ἐσώθη. Τὴν στιγμὴν ἐν τούτοις ποῦ ἤμην ἕομος ν' ἀναχωρισθῶ ἐπιβαίνων τοῦ αὐτοκινήτου μου, ἡ εἰς τὰ θαύματα πιστεύουσα κυρία, ἐβῆκε εἰς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἀντὶ νὰ με συχαρῆ ὅπως ὅλοι ὁ ἄλλοι, μὲ ἐφώνησε :

— Ἐ γιαιτρέ, θὰ πιστεύετε τώρα στὰ θαύματα ; Ἐπίστετε δηλαδὴ ὅτι ὁ ἀσθενὴς ἐσώθη ὄχι χάρις στὴν ἐπιστήμην, ἀλλὰ χάρις σὲ κάποιο θαῦμα !..

Τὰ λόγια τῆς αὐτῆς τῆς κυρίας μὲ ἐφείραν εἰς τὸν νοῦ, τὸν περιφημον Γάλλον χειροῦρκον τοῦ 16ου αἰῶνος, Ἀμβρόσιον Παρέ, ὁ ὁποῖος ἔλεγε :

— Ἴ γὰρ ἔκανα τὸν ἐπίδεσμο καὶ ὁ θεὸς ἔσωσε τὸν ἀσθενῆ !..

Καὶ ἔνα τελευταῖον.

Τὸ 1913 κατὰ τὸν Ἑλληνοβουλγαρικὸν πόλεμον, διευθύνων εἰς τὴν Στρώμνιτσαν τὸ νοσοκομεῖον τῶν χολεριῶντων, ἔλαβα ἐντολὴν ἀπὸ τὸ στρατηγεῖον, νὰ εἶμαι φειδωλὸς εἰς τὴν παροχὴν ἀναρωτικῶν ἀδειῶν, διότι ὑπῆρχε ἀνάγκη ἀνδρῶν. Μεταξὺ τῶν παρουσιασθέντων μὲ ἀδειαν ἦτο καὶ ἕνας συμπατριώτης μου Κεφαλλονίτης.

— Δὲν εἶσαι τόσο βαρεῖα ἀρρωστος, τοῦ εἶπα, γιὰ νὰ πάρῃς ἀδεια.

— Ἦμουν καιρὸ ἀρρωστος, μὲ ἀπήνησα. Λεῖπω ἐνάμιση χρόνον ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, σὲ τόσους ἐδώκατε ἀδεια, γιαιτὶ εὐὲ μὲνα εἴσθε αὐστηροὶ ;

— Θὰ σοῦ δώσω, τοῦ εἶπα, δὲν σοῦ ἐπιτρέπω ὅμως νὰ ὀμιλῆς ἐν ὀνόματι τῆς Κεφαλληνίας, διότι ἕνας Κεφαλλονίτης δὲν ἐπιστρέφει ποτὲ στὸν τόπον του ὅταν ἡ πατρίς ἔχει ἀνάγκη ἀπ' αὐτόν. Δὲν μὲν ἀπήνησα τίποτε, μόνον ἐκοκκίνας ἀπὸ ντροπὴ. Ὅταν ὅμως τοῦ ἐδῶκα τὴν ἀδεια, τὴν πῆρε— καὶ— ὁ ἀθάνατο ἑλληνικὸ φιλότιμο !— τὴν ἔσχισε καὶ μὲ εἶπε :

— Καλὰ, κύριε ἀρχίατρε, θὰ πάω στὸ μέτωπο. Κι' ἐφυγε...

Ο κ. ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΜΠΕΝΣΗΣ

Ο γνωστός παθολόγος κ. Μπένσης μās ἀφηγήθη τὸ ἀκόλουθον ἀνεκδοτὸν σχετικὸ μὲ τὸ εἰς Ρωσσίαν τελευταῖο ταξιδίόν του :

— Στὴν Ρωσσίαν, ὑπάρχει ὁ ἴδιος κανονισμὸς ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀνοδὸν καὶ τὴν κάθοδον εἰς τὰ τράμ ποῦ ὑπάρχει καὶ ἐδῶ. Ἀνεβαίνουν ἀπὸ πῶ καὶ κατεβαίνουν ἀπὸ ἐμπρός.

Τὸν κανονισμὸν ὅμως αὐτὸν δὲν τὸν ἐγνωρίζαμε τόσον ἐγὼ ὅσον καὶ ἡ γυναῖκα μου, καὶ ἔτσι τὴν πρῶτὴ φορὰ ποῦ ἀνεβήκαμε σὲ ρωσικὸ τράμ, ἀνεβήκαμε ἀντικανονικὰ, ἀπὸ ἐμπρός δηλαδὴ ἀντὶ ν' ἀνεβούμε ἀπὸ πίσω. Τὸ τράμ, ἦτο γεμάτο, καὶ δὲν περιεῖχε παρὰ μόνον ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ, ἐργάτας, διότι ἄλλωστε εἰς τὴν Ρωσσίαν, ἐλάχιστοι ἄστοι ἔχουν μείνει. Πρῶτὴ ἀνέβηκε ἡ γυναῖκα μου, ἡ ὁποία ἐφοροῦσε τὰ συνειδημένα τῆς «ἀστικά» φορέματα. Ὁ ἐπιβάται τοῦ τράμ μόλις τὴν εἶδαν, καὶ διότι παρέβῃ τὸν κανονισμὸν καὶ διότι ἴσως κατάλαβαν ὅτι ἦτο ἀστὴ, ἐξεμάνησαν. Ἐσχηκώθησαν ὅλοι ἐπάνω καὶ ἀρχισαν νὰ διαμαρτυρῶνται καὶ νὰ φωνάζουν Ἐγὼ ποῦ εἶχα ἐπίσης ἀνεβῆ, μετὰ τὴν γυναῖκα μου, δὲν εἶχα σπεύσει νὰ τὸν κατενώπιον δίδων τὰς ἀναγκαῖας ἐξηγήσεις, ἀλλὰ τοὺς ἀφῆνα νὰ φωνάζουν, διὰ νὰ ἰδῶ τὴν ἐκδήλωσιν αὐτῆς τῆς ψυχροσυνθέσεώς των. Ἦμουν φυσικὰ βεβαίως ὅτι δὲν θὰ βιαιοπραγοῦσαν. Μετὰ πολλὰ ἀπεφάσισα νὰ ἐπέμβω :

— Σύντροφοι, τοὺς εἶπα ρωσιστῆ, βεβαίως ὁ κανονισμὸς εἶνε ὑπεράνω ὅλων μας καὶ κανέναν δὲ ἐσκέφθη νὰ τὸν παραβιάσῃ.

Ἄν τὸν παραβιάσαμε τὸ ἐκάναμε ὄχι σκοπίμως, ἀπὸ ἀδιαφορίαν ἢ περιφρόνησιν, ἀλλ' ἀπὸ ἄγνοιαν. Εἴμεθα ξένοι, καλεσμένοι διὰ τὰς ἐορτὰς τῆς Ἀκαδημίας καὶ δὲν ἐγνωρίζαμε τὸν κανονισμὸ τῶν τράμ.

Τὰ λόγια μου ἦσαν σὰν λάδι στὴν τρικυμία. Οἱ μαινόμενοι ἐπιβάται τοῦ τράμ ὡσὰν νὰ τοὺς εἶχε ἀγγίσει κάποιο μαγικὸ ραβδί, ἀμέσως καθήσυχασαν καὶ ἔγιναν πρᾶσι σὰν ἀρνιά. Καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐξιλεωθοῦν ἀπέναντι μās γιὰ τὴν ἀδικίαν παραφορᾶ των, δὲν ἤξευραν πῶς νὰ μās περιποιηθοῦν.

— Εἴσθε ξένοι ! ξένοι ! ἔλεγαν με ἐκπληξῆ καὶ θαυμασμό. Καὶ σὰς ἐκάλεσε ἡ Ἀκαδημία μās γιὰ τίς γιορτὰς τῆς ; Κάθησε, συντρόφισσα, κάθησε, σύντροφε, ἔλεγαν στὴν γυναῖκα μου καὶ σὲ μένα, καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς διαδρομῆς, μās περιέβαλαν μετὰ τὴν θερμοτέραν στοργὴν.

Αὐτὴ ἡ μετάπτωσις προστέθει ὁ κ. Μπένσης ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἀκρου εἰς τὸ ἄλλον, εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα γνωρίσματα τῆς ρωσικῆς ψυχῆς, τῆς γεμάτης ἀντιφάσεις, καὶ ἡ ὁποία ὑπακούει σὲ μιά ἐντελὴς δικὴ τῆς λογικῆς, «λογικὴ παράλογα» γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους Εὐρωπαίους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

Ἄνεκδοτα τοῦ τέως ὑπουργοῦ κ. Στάη καὶ τοῦ καθηγητοῦ κ. Σωτηριάδου. Πῶς ὁ κ. Στάης ἀπέφυγε κατ' ἐπανάληφιν τὸν θάνατον. Μία δραματικὴ μετάβασις τοῦ κ. Σωτηριάδου στὴν Κρήτη.

“ Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ, ”

Ο κ. Α. Καββαδίας.

ΕΛΛΗΝΟΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΥΓΟΣ

Κόρες εὐμορφες στ' ἀμπέλινα
μὲ τραγουδιὰ καὶ μὲ γέλια
μὰ τὴν ἄλλην κυνηγοῦν
καὶ χορεύουν καὶ τραγοῦν.

«Κόρες, λέγω, στὴ ζωὴ σας,
πάρτε με κ' ἐμὲ μαζί σας,
νὰ σὰς δεῖξω πῶς κ' ἐγὼ
κάπως ξεύρω νὰ τραγοῦ.»

— «Ἐλα, σὰν σ' ἀρέσῃ, τρύγα
ὅμως, λ' ἔγουν, λόγια λίγα».
— «Ἐγὼ, ἔννοια σας μιλιὰ !
Θὰ μὲ διῆτε στὴ δουλειὰ.»

«Μέσ' στὰ φύλλα τ'εἶν' ἐκεῖνο ;
Κόρη, ἦρα ἕνα κρῖνο !
Ἦτον χερί ἀπαλό ;
Μὲ συμπάθειο. Τὸ φιλό.»

>Στὰ σταφύλια τρέχω. Νάτα,
ἦρα κόκκινα, μοσχάτα,
Δὲν τὰ τρώγω. Μιά στιγμὴ.
Μόνον ὡς γιὰ δοκιμὴ.

>Πῶς ; γελάτε ; Ἦταν χεῖλινα,
ὄχι κόκκινα σταφύλια ;
Ὅπως θέλετε. Ἐγὼ
ἔσ' ἤξεύρω νὰ τραγοῦ.»

† Ἀλέξ. Ραγκαβῆς